

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: A. K.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení, pracoviště Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Revoluční č. p. 3289/15, PSČ 403 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 5. 2017, č. j. X, o dávkách nemocenského pojištění,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 9. 5. 2017, č. j. X, sp. zn. 043/2017, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 28. 2. 2017, č. j. X, sp. zn. NP/ND/12/17/7, kterým byla žalobkyni s odkazem na ust. § 7 odst. 2 a ust. § 14 odst. 1 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“), zamítnuta její žádost o přiznání nároku na dávky nemocenského pojištění při dočasné pracovní neschopnosti z důvodu nesplnění podmínky účasti na nemocenském pojištění.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť bylo vydáno v rozporu se zákonem, konkrétně ust. § 23 a násl. ve spojení s ust. § 3 písm. f), ust. § 6 odst. 1 a 2, ust. § 7 odst. 2, ust. § 18 odst. 3, 4 a 5 zákona o nemocenském pojištění. Zásadní rozpor shledává žalobkyně ve způsobu, jak žalovaná určila rozhodné období pro nárok na dávky nemocenského pojištění u zaměstnání malého rozsahu. Dle žalobkyně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalovaná zdůvodnila svůj postup vnitřně rozporným způsobem, neboť z části napadeného odůvodnění jednoznačně vyplývá opačný závěr, než ten, ke kterému žalovaná dospěla. Žalobkyně se domnívá, že žalovaná měla zjišťovat podmínku započitatelného příjmu za měsíc listopad 2016 a nikoli za měsíc prosinec 2016, ve kterém došlo k sociální události. Závěr žalované nemá oporu v zákoně a lze jej považovat za výklad ad absurdum. Měsíc sociální události není možné považovat za rozhodné období, poněvadž pojištěnec v měsíci sociální události nemůže vykonávat práci a tudíž dosáhne značně limitovaného příjmu. Výkladem žalované by pojištěnec jakožto zaměstnanec malého rozsahu měl nárok na dávky nemocenského pojištění pouze v případech, kdyby se mu stal pracovní úraz až ke konci měsíce. S ohledem na výše uvedené proto žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedla, že zamítla žádost žalobkyně o nárok na dávky nemocenského pojištění, nicméně k tomuto závěru dospěla na základě platné právní úpravy. Osoby zaměstnané na dohodu o provedení činnosti jsou posuzovány v rámci zaměstnání malého rozsahu, pro který platí, že zaměstnanec je pojištěn pouze v těch kalendářních měsících po dobu trvání příslušného zaměstnání, v nichž dosáhl částky započitatelného příjmu z příslušného zaměstnání alespoň ve výši rozhodného příjmu, který činí 2.500,-Kč. Z toho vyplývá, že v měsíci, ve kterém nebylo dosaženo částky rozhodného příjmu, není pojištěnec účasten nemocenského pojištění a vznikne-li mu v tomto měsíci sociální událost, nevzniká pojištěnci v případě dočasné pracovní neschopnosti nárok na dávky nemocenského pojištění. Což byl případ i žalobkyně, u které navíc nebylo vzhledem ke sjednaným podmínkám možné dovodit výši sjednaného příjmu. Žalovaná tak byla nucena vycházet z předpokladu, že pro účely nemocenského pojištění započitatelný příjem (max. 20 hodin týdně) nebyl garantován a to i přesto, že výše hodinové odměny z dohody je předem známa. Právě tato skutečnost měla podstatný vliv na zamítnutí žádosti žalobkyně. Žalovaná je toho názoru, že ze strany žalobkyně došlo k nepochopení termínů rozhodné období a rozhodný příjem. Žalovaná se domnívá, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, netrpí žádnými procesními vadami a je dostatečně zdůvodněné. S ohledem na výše uvedené proto žalovaná navrhl, aby soud žalobu v plné rozsahu zamítl.

O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaná ani žalobkyně nevyjádřily do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělily, když byly o tomto následku ve výzvě výslovně poučeny.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Žalobkyně jakožto pojištěnec dosáhla započitatelného příjmu od přetrvávajícího zaměstnavatele ve výši rozhodného příjmu za období srpen 2016, září 2016, říjen 2016 a listopad 2016. Sociální událost nastala dne 7. 12. 2016. Rozhodným obdobím pro vznik nároku na dávku nemocenského pojištění tak bylo stanoveno období od 8. 8. 2016 do 30. 11. 2016. Pravděpodobná výše započitatelného příjmu za měsíc prosinec 2016 byla vyčíslena na 974,- Kč. Na základě takto zjištěných skutečností žalovaná dospěla k závěru, že žádosti žalobkyně o přiznání nároku na dávku nemocenského pojištění nelze vyhovět.

Podle ust. § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojistném“), vyměřovacím základem zaměstnance pro pojistné na důchodové pojištění je úhrn příjmů, s výjimkou náhrad výdajů poskytovaných procentem z platové základny představitelům státní moci a některých státních orgánů a soudců, které jsou nebo by byly, pokud by podléhaly zdanění v České republice, předmětem daně z příjmů fyzických osob podle zákona o daních z příjmů a nejsou od této daně osvobozeny a které mu zaměstnavatel zúčtoval v souvislosti se zaměstnáním, které zakládá účast na nemocenském pojištění. Zúčtovaným příjmem se pro účely věty první rozumí plnění, které bylo v peněžní nebo nepeněžní formě nebo formou výhody poskytnuto zaměstnavatelem zaměstnanci nebo předáno v jeho prospěch, popřípadě připsáno k jeho dobru anebo spočívá v jiné formě plnění prováděné zaměstnavatelem za zaměstnance.

Podle ust. § 3 písm. e) zákona o nemocenském pojištění započitatelným příjmem je příjem, který se podle zvláštního právního předpisu zahrnuje do vyměřovacího základu pro pojistné na důchodové pojištění.

Podle ust. § 6 odst. 1 zákona o pojistném rozhodným obdobím, z něhož se zjišťuje vyměřovací základ, je kalendářní měsíc, za který se pojistné platí, pokud se dále nestanoví jinak.

Podle ust. § 6 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění rozhodný příjem činí 2.500,- Kč.

Podle ust. § 7 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění při výkonu zaměstnání malého rozsahu je zaměstnanec pojištěn jen v těch kalendářních měsících po dobu trvání takového zaměstnání, v nichž dosáhl částky započitatelného příjmu z tohoto zaměstnání aspoň ve výši rozhodného příjmu.

Předmětem sporu je otázka splnění zákonných podmínek pro přiznání nároku na dávky nemocenského pojištění, konkrétně účasti žalobkyně na nemocenském pojištění. Žalobkyně uzavřela dohodu o pracovní činnosti za rok 2016, která je pro účely zákona o nemocenském pojištění na základě svých hmotněprávních následků podřazena pod zaměstnání malého rozsahu, neboť sjednaná částka započitatelného příjmu je nižší, než rozhodný příjem případně započitatelný příjem nebyl vůbec sjednán.

Při účasti na nemocenském pojištění v případech zaměstnání malého rozsahu platí značně specifické podmínky a to zejména jde-li o jeho vznik a zjišťování rozhodného období. Při výkonu zaměstnání malého rozsahu je zaměstnanec pojištěn pouze v těch měsících, ve kterých dosáhl částky započitatelného příjmu z tohoto zaměstnání minimálně ve výši rozhodného příjmu, který byl stanoven na částku 2.500,- Kč. Účast zaměstnance na nemocenském pojištění při výkonu zaměstnání malého rozsahu je sledována v každém kalendářním měsíci zvlášť a je pro ni podstatná částka dosaženého započitatelného příjmu. Za situace, kdy nemohlo být vykonáváno zaměstnání malého rozsahu pro ošetřování člena Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

domácnosti, výkonu veřejné funkce nebo dočasnou pracovní neschopnost, se výše rozhodného příjmu nikterak nemění. Z právě uvedeného je tedy patrné, že v případě vzniku sociální události při výkonu zaměstnání malého rozsahu musí pojištěnec i v měsíci jejího vzniku dosáhnout částky započitatelného příjmu z tohoto zaměstnání minimálně ve výši rozhodného příjmu (alespoň 2.500,-Kč), tak aby došlo k naplnění podmínek pro vznik nároku na dávku nemocenského pojištění.

Žalobkyně uzavřela dne 3. 8. 2016 dohodu o pracovní činnosti o výkonu dohodnuté práce v maximálním rozsahu 20 hodin týdně s tím, že za vykonanou činnost náleží žalobkyni odměna ve výši 59,-Kč/hod za práci ve všední den a 74,-Kč/hod za práci v sobotu, neděli či svátku. K sociální události došlo v měsíci prosinci 2016, v jejímž důsledku byla u žalobkyně od 7. 12. 2016 do 10. 2. 2017 shledána dočasná pracovní neschopnost. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaná byla povinna posoudit, zdali byly u žalobkyně splněny podmínky pro přiznání nároku na dávky nemocenského pojištění. Z vyplněné přílohy k žádosti o dávku nemocenského pojištění bylo zjištěno, že žalobkyně splnila podmínky pro přiznání nároku dávek nemocenského pojištění za měsíc srpen, září, říjen a listopad 2016, kdy dosáhla započitatelného příjmu v zákonem stanovené minimální výši, tj. alespoň ve výši 2.500,-Kč. K sociální události nicméně došlo v měsíci prosinci 2016, a proto byla žalovaná povinna zjistit výši skutečného zúčtovaného příjmu žalobkyně právě za měsíc prosinec 2016.

Na základě podkladů dodaných zaměstnavatelem byla žalobkyni za měsíc prosinec 2016 vyčíslena pravděpodobná výše započitatelného příjmu ve výši 974,-Kč. Z právě uvedeného je tak zcela zřejmé, že žalobkyně v měsíci vzniku sociální události, tj. v prosinci 2016, nedosáhla částky započitatelného příjmu ve výši rozhodného příjmu, čímž nesplnila jednu ze zákonných podmínek a nebyla tak ke dni vzniku dočasné pracovní neschopnosti účastna na nemocenském pojištění.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalované neshledal důvodnými. Soud je toho názoru, že žalovaná nepochybila, pokud žalobkyni zamítla žádost o přiznání nároku na dávku nemocenského pojištění pro nesplnění zákonné podmínky účasti na nemocenském pojištění.

Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o nemocenském pojištění.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první, odst. 2 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované náklady řízení nepřísluší, přičemž ta navíc je ani nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. listopadu 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)